

Keď prišli k učeníkom, videli okolo nich veľký zástup a zákonníkov, ako sa s nimi hádajú. A všetok ľud, len čo ho zazrel, užasol. Bežali k nemu a pozdravovali ho. On sa ich opýtal: „O čom sa s nimi hádate?“ Jeden zo zástupu mu odpovedal: „Učiteľ, priviedol som k tebe svojho syna, posadnutého nemým duchom. Kdekoľvek ho schytí, zhodí ho, idú mu peny, škripe zubami a chradne. Povedal som tvojim učeníkom, aby ho vyhnali, ale nemohli.“ On im povedal: „Neveriace pokolenie, dokiaľ budem s vami? Dokedy vás mám ešte trpieť? Privedte ho ku mne!“ I priviedli ho k nemu. Len čo ho duch zbadal, zalomcoval chlapcom, ten sa zrútil na zem, zvíjal sa a išli mu peny. Ježiš sa opýtal jeho otca: „Odkedy sa mu to stáva?“ On odpovedal: „Od detstva. A často ho vrhol aj do ohňa a do vody, aby ho zahubil. Ale ak niečo môžeš, zľutuj sa nad nami a pomôž nám!“ Ježiš mu povedal: „Ak môžeš?! Všetko je možné tomu, kto verí.“ A chlapcov otec hneď vykrikoval: „Verím. Pomôž mojej nevere!“ Keď Ježiš videl, že sa zbíha zástup, pohrozil nečistému duchu: „Nemý a hluchý duch, ja ti rozkážem: Vyjdi z neho a už nikdy doň nevchádzaj!“ Ten vykrikoval, mocne ním zalomcoval a vyšiel. Chlapec ostal ako mŕtvy, takže mnohí vraveli: „Zomrel.“ Ale Ježiš ho chytil za ruku, zdvihol ho a on vstal. Keď potom vošiel do domu a boli sami, učenci sa ho spýtali: „Prečo sme ho nemohli vyhnáť my?“ On im povedal: „Tento druh nemožno vyhnáť ničím, iba modlitbou.“

(Marek 9,14-29)

Ježiš prichádza k svojim učeníkom, obklopeným veľkým zástupom a znalcami Zákona. Prichádza z hory Tábor spolu s Petrom, Jakubom a Jánom. Po udalosti premenenia zostupujú z vrchu a vstupujú do udalosti, ktorú sme si vypočuli. Peter, Jakub a Ján sú určite ešte plní dojemov a hlboko zasiahnutí tým, čo videli na hore Tábor – videli premeneného Ježiša, ktorého odev zažiaril, videli Mojžiša a Eliáša, počuli Otcov hlas: „Toto je môj milovaný Syn, počúvajte!“ (Marek 9,2-8) Počuli potvrdenie Ježišovho božstva.

Na Ježišovi akoby ešte zostalo kúsok žiary premenenia, lebo keď ho ľud zazrel, užasol. Ježiš zostupujúci z vrchu Tábor pripomína Mojžiša zostupujúceho z vrchu Sinaj, ktorému žiarila tvár po rozhovore s Bohom (porov. Exodus 34,29-35). Ale k Mojžišovi so žiariacou tvárou sa ľudia báli priblížiť, zatiaľ čo nad Ježišom užasnú a bežia k nemu.

Ježiš však nezostane pri tom, že ľudia nad ním žasnú. Vytuší, že učeníci sú obklopení zástupom kvôli nejakému problému. Preto sa pýta učeníkov: „O čom sa s nimi hádate?“ Vtedy na scénu vstupuje otec posadnutého chlapca, ktorý nás môže tak veľa naučiť o našej viere, o jej prežívaní, o jej raste.

Podnetom pre našu vieru môže byť – paradoxne – aj to, že vieme, v čom spočíva nevera. Ježiš s takou bolesťou až výčitkou povie: „Neveriace pokolenie...“ Nevera môže spočívať aj v tom, že v Ježišovi vidíme iba obyčajného človeka, s obmedzenými ľudskými schopnosťami. Môžeme mať o Ježišovi rôzne informácie, môžeme byť veľmi blízko neho, a pritom sme neveriaci. V Ježišových časoch to mohli byť aj v tomto evanjeliu spomínaní zákonníci. Oni poznali Mojžišov zákon, boli naň odborníkmi, a predsa mnohí z nich Ježiša neprijali. Kľúčovou otázkou k prijatiu Ježiša bola otázka: Je Božím Synom alebo len synom tesára Jozefa? Nevera znamená nechať Ježiša len ako jednu z významných postáv histórie, ako chladnú, nič nehovoriacu figúru v múzeu. Spomínali sme, že tomuto uzdraveniu predchádza udalosť premenenia. A práve táto udalosť dáva jasné rozlíšenie, čo je nevera a čo je viera. Peter, Jakub a Ján na vrchu Tábor jasne počuli, kto je Ježiš, počuli Otcov hlas: „Toto je môj milovaný Syn.“ Títo traja jednoduchí rybári vidia Ježiša v úplne novom svetle, vo svetle jeho božstva. Učia nás, že nevera znamená odmietnuť Ježišovo božstvo a viera začína v prijatí Ježiša ako milovaného Božieho Syna.

Lenže viera a nevera môžu byť veľmi blízko seba, delí ich úzka hranica. V našom vnútri môže byť vedľa seba viera i nevera. Otec chlapca to vyjadril slovami: „Verím, pomôž mojej nevere!“ Akoby hovoril: „Je vo mne viera, ale zároveň aj nevera. Ježišu, začínam

v tebe vidieť Boha, ale stále je vo mne aj pochybnosť, že tvoje možnosti sú obmedzené, iba ľudské. Moje srdce je nádobou, v ktorej je trochu vody viery. Ale ty ju naplň až po okraj. Mám v sebe iskru, ale ty sprav oheň.“ Tento otec je podobný chlapcovi, ktorý priniesol Ježišovi päť chlebov a dve ryby a Ježiš ich rozmnožil pre veľký zástup. Viera, ktorú v sebe máme, to naše „verím“, to je tých päť chlebov a dve ryby. A slová: „Pomôž mojej nevere“, sú prosbou, aby Ježiš rozmnožil našu vieru a spravil z nej pokrm pre nás i pre druhých. „Pomôž mojej nevere“, to je prosba o nový pohľad na Ježiša, prosba, aby sa Ježiš premenil pred očami nášho srdca, aby žiara jeho odevu vyplnila prázdno nevery plnosťou viery.

Spomenuli sme, že hranica medzi vierou a neverou je veľmi úzka. Čo je potom mostom, po ktorom môžeme prejsť od nevery k viere, od vnímania Ježiša iba ako historickej postavy k prijatiu Ježiša ako Božieho Syna? Tento „most“ nám ukazuje otec posadnutého chlapca. Prosí Ježiša: „Zľutuj sa nad nami...“ Táto prosba má v sebe veľkú hĺbku, lebo prosí o Ježišovu hĺbku... Nejde o prosbu, ktorá by od Ježiša žiadala len nejaký povrchný súcit. Grécky výraz, ktorý prekladáme ako „zľutuj sa“, má veľmi hlboký význam, lebo obsahuje v sebe odkaz na najhlbšie vnútro človeka, na lono matky, dokonca na vnútornosť človeka. Teda otec prosí, aby sa zachvelo Ježišovo najhlbšie vnútro, apeluje na Ježišovo vnútro, aby sa pohlo, lebo tento pohyb Ježišovho vnútra znamená záchranu jeho syna. Touto prosbou nám otec chlapca ukazuje, že prejsť od nevery k viere znamená spoznať, že Ježiš je Boh, ktorý má vnútro, ktoré sa chveje pri pohľade na ľudskú bolesť. Ježiš je Boh, ktorý má srdce. Viera nás spája s Ježišovým vnútrom. Prvým krokom viery je spoznanie Ježiša ako Božieho Syna, druhým krokom je spoznanie, že tento Boží Syn má citlivé vnútro. Prvou podobou nevery je neprijatie Ježišovho božstva, druhou podobou nevery je aj to, že pripustím Ježišovo božstvo. Ale v Ježišovi vidím chladného, bezcitného Boha, podobného pohanským bohom, vytvoreným z dreva, z kameňa, z hliny... Krásne to vyjadruje starozákonný žalm, v ktorom sa modlíme: „Pohanské modly, hoc sú zo striebra a zo zlata, sú dielom ľudských rúk. Majú ústa, ale

nehovoria, majú oči, a nevidia. Majú uši, ale nepočujú, majú ruky, ale nehmatajú, majú nohy, a nechodia, z hrdla nevydajú hlas“ (Žalm 115). Potom žalmista prejde k Pánovi, Bohu Izraelitov, ktorý je Bohom živým. To, že Pán je živý Boh, vyjadruje slovami: „Pán na nás pamätá a žehná nás. Požehnáva dom Izraelov...“ On na nás myslí, pamätá na nás, jeho vnútro je živé.

Mostom od nevery k viere je cesta k spoznaniu Ježišovho vnútra. Po tejto udalosti uzdravenia posadnutého chlapca nasleduje druhá predpoveď Ježišovho utrpenia. Práve na kríži, vo svojom utrpení, nám Ježiš ukázal svoje vnútro, ukázal nám svoje otvorené srdce. Ježiš nie je modlou z dreva, ale živým Bohom, ktorý má chvejúce sa vnútro, otvorené srdce. Viera je aj zápas neustále objavovať toto Ježišovo vnútro.

Ježiš na konci vypočutej udalosti hovorí svojim učeníkom, že tento druh posadnutosti možno vyhnať len modlitbou. Učeníci nemohli vyhnať tohto zlého ducha, lebo neboli dostatočne veriaci. Nedostatok ich viery spôsobila absencia modlitby. Bez modlitby nie je možná viera. Bez modlitby zostávame v nevere, teda iba v povrchnom, historickom pohľade na Ježiša. Ale v modlitbe nastupujeme na cestu objavovania Ježišovho vnútra, v modlitbe sa môžeme dotknúť jeho Srdca. Modlitba nám ukazuje Ježiša ako živého a milujúceho Boha.

Dnes sme mali pred očami nemého syna a kričiaceho otca. Aj my sa nebojme kričať: „Zľutuj sa nad nami, Ježišu, a pomôž nám!“ „Pomôž nám vydať sa na cestu spoznávania tvojho vnútra!“ V tomto zápase viery nech pri nás stojí vzor viery, naša Matka Mária, ktorá dnes oslavuje svoje narodeniny. V Ježišových slovách: „Všetko je možné tomu, kto verí“, môžeme počuť ozvenu slov anjela Gabriela pri zvestovaní: „Bohu nič nie je nemožné. (Lukáš 1,37)“ Nech nás Mária sprevádza na ceste našej viery, na ceste spoznávania Ježišovho vnútra. Veď ona pod krížom ako prvá uvidela jeho prebodnutý bok, otvorené Srdce Božieho Syna.